

Het nieuws verspreidde zich ingetogen, bijna fluisterend, door de binnenstad van Amsterdam. Adriënne plaatste de wijnflessen in het rek en knikte naar de rossige acteur die ongeduldig gebaarde dat hij betalen wilde. Ze liep naar hem toe en overhandigde hem de rekening die hij venijnig uit haar handen griste. 'Zo!' confronteerde ze hem met zijn gedrag, 'Jij hebt ongetwijfeld haast.'

Hij schudde berouwvol zijn hoofd. 'Sorry. Ik ben niet in een beste bui.'

'Daar hebben we allemaal wel eens last van,' neutraliseerde ze met een glimlach de opkomende irritatie die tussen hen was ontstaan. Jaap, de eigenaar van Par-Douce, kon tevreden over haar zijn. 'Speel je op dit moment in een productie?'

'Ik heb al twee jaar niet meer gewerkt. Alles ligt op z'n gat. De crisis.'

'Het is voor iedereen moeilijk op dit moment.'

'Ik zie niet zo snel verbetering. Al het goede is wegbezuinigd, kapot, verdwenen.' Hij bestudeerde het bonnetje en tastte in zijn jaszak naar zijn portemonnee. 'Ach, maak er maar vijftien van.'

'Dank je. Heeft het je gesmaakt?' Adriënne stapelde het lege kopje en de bordjes op elkaar.

'Niet zo, maar dat ligt niet aan jullie. Ik voel me behoorlijk aangeslagen.'

'Wat is er dan?'

'Heb je het nog niet gehoord? Rosa Vanderburgt is overleden.'

De metro stopte in de tunnel tussen twee haltes in. Adriënne leunde met haar hoofd tegen het raam en wachtte gelaten op het moment dat het voertuig zich weer in beweging zette. Het gebrul van supporters die op weg waren naar een belangrijke voetbalwedstrijd in de Arena buiten het centrum van de stad, gleed aan haar voorbij.

Het bericht van de dood van Rosa Vanderburgt had haar geraakt en stemde haar melancholisch. Hoewel ze de choreografe niet persoonlijk gekend had, was ze regelmatig onder de indruk geweest van haar dansvoorstellingen. De producties, die door het aanvankelijk experimentele karakter nooit bij het grote publiek bekend waren geweest, hadden echter gaandeweg hun sporen in de danswereld nagelaten. In de loop van de tijd was een steeds groter wordend aantal mensen het werk van de gedreven choreografe gaan waarderen. Ook kunstenaars die in andere disciplines werkten spraken vol lof over haar voorstellingen. Adriënne, die regelmatig theaters en filmhuizen bezocht, had in het verleden de danstaal van Rosa Vanderburgt ontdekt en haar ontwikkeling een tijd lang op de voet gevolgd. Ze was zichzelf tot de bewonderaars gaan rekenen. De laatste jaren echter was Adriënne de choreografe uit het oog verloren. Wat de reden hiervoor was wist ze eigenlijk niet. Mogelijk had Rosa Vanderburgt haar werk over de grens weten te tillen en Nederland verlaten, of misschien had ze haar werkzaamheden als choreografe simpelweg afgebouwd en beëindigd; er waren immers tig redenen te verzinnen waarom het werk van een kunstenaar niet meer op een podium verscheen, redeneerde ze en overpeinsde spijtig haar eigen verleden.

Door de intercom meldde de stem van de metrobestuurder dat, wegens overlast van een aantal reizigers, besloten was niet meer verder te rijden. Bij de eerstvolgende halte werd iedereen verzocht uit te stappen. In de coupé begon een handjevol aangeschoten voetbalsupporters te morren. Een goedgeklede man van een jaar of veertig die eruit zag alsof hij net zijn kantoorbaan had verlaten, gaf gefrustreerd een plotselinge trap tegen een stoel. Zijn vriend gooide een leeg bierblikje tegen het plafond zonder zich druk te maken waar het verder terecht kwam en gaf een schreeuw. Een oude dame wendde haar gezicht af en keek door de ruit naar buiten alsof ze een interessant landschap in de tunnel zag. Andere passagiers hielden zich eveneens gedeisd; niemand had zin in gedoe. Adriënne bestudeerde zo onopvallend mogelijk het gedrag van de mensen om haar heen. Het frappeerde haar dat op het eerste gezicht de oproerkraaiers gewone, keurige burgers leken die zich onder invloed van alcohol gedrag permitteerden dat ze in andere omstandigheden beslist zouden nalaten. Het zich anoniem verschuilen in een groep gaf hun kennelijk het recht om regels van het fatsoen aan de laars te lappen; agressie en onvrede over hun persoonlijke bestaan mocht uitgekotst worden over andere mensen die ze wellicht nooit meer zouden tegenkomen. De spanning nam enigszins af toen het voertuig weer begon te rijden en het metrostation naderde. Op het perron stonden grote groepen dronken voetbalsupporters die leuzen scandeerden. Sommigen begonnen tegen het treinstel aan te schoppen. De deuren werden geopend en Adriënne stapte uit. De sfeer was grimmig en explosief. Zo zelfverzekerd mogelijk liep ze richting uitgang, waar ze een aantal ME'ers passeerde. Op straat haalde ze opgelucht adem en liep met knikkende knieën naar haar woning op de Weesperzijde. Daar

wachtte een bijtend probleem op haar.

Nog voordat ze haar huisdeur opende wist ze het: de jas zou nog steeds aan de kapstok hangen en de schoenen zouden vastberaden in het rek eronder staan, alsof ze hun definitieve bestemming gevonden hadden. Ze sloot de deur achter zich en probeerde de opkomende weerzin te onderdrukken. Het geluid van de televisie klonk door tot in de gang. Met haar rug leunde ze tegen de muur terwijl de stem van een televisiecommentator de aftrap van de voetbalwedstrijd aankondigde. Ze moest gaan handelen nu, besepte ze; wanneer ze opnieuw niets ondernam, zou de situatie tot in lengte van dagen ongewijzigd blijven; zwijgend gedogen of halfslachtig haar onvrede uiten was zinloos gebleken. Ongetwijfeld ging Maarten ervan uit dat hij de belangrijke interland ongestoord volgen kon. Wanneer ze hem vanavond de deur wees zou hij zonder meer moeilijk gaan doen. Daar zag ze tegenop en dat conflict wilde ze voorkomen. Ze moest echter nu, in de komende uren, duidelijk haar grens stellen en daad bij het woord voegen; wanneer ze de confrontatie steeds maar bleef uitstellen zou ze zowat opnieuw met hem samenwonen. Ze probeerde een oprisping vanuit haar maag te negeren, trok haar jas uit, haakte hem aan de kapstok en liep de huiskamer binnen.

Maarten groette met zijn linkerhand en hield zijn ogen gericht op de televisie. Zijn benen lagen op het tafeltje voor hem, in zijn rechterhand hield hij een glas bier. Hij nam een slok. Plotseling schoot hij overeind, bleef enkele seconden gespannen zitten turen naar het scherm en slaakte een teleurgestelde vloek. Hij schudde zijn hoofd en ging vervolgens weer achteroverliggen. 'Sukkels!'

Adriënne zette haar tas op de vloer, liep naar de televisie en ging ervoor staan.

'Hey, je staat in het zicht. Ga eens weg.'

Adriënne liep naar het tafeltje, pakte de afstandsbediening en zette het toestel uit. Ze haalde diep adem en hield haar blik strak. 'Wie gaat hier weg?'

'Kom nou! Nu niet, Adriënne.'

'We hebben wat afgesproken. Jij zou vandaag weg zijn.'

'Dat weet ik wel, maar nu even niet.' Maarten stond op, graaide de afstandsbediening uit haar handen en richtte hem op de televisie. Het geluid verscheen eerder dan het beeld. Hij nam opnieuw plaats in zijn stoel en zond haar een geïrriteerde blik.

Adriënne droop af naar de keuken en liep naar het fornuis. Ze tilde het deksel van een pan en slikte. De bodem was slechts bedekt met een aangekoekte laag. Hij had niet eens het fatsoen gehad om een deel van de maaltijd voor haar te bewaren, constateerde ze verbijsterd. Ze steunde met haar armen op het aanrecht en merkte dat haar hartslag versnelde. De afwas van de dag daarvoor blikte haar onverschillig in het vizier. Ze draaide zich om, liep naar het raam, schoof de gordijnen dicht, nam plaats op een stoel bij de keukentafel en bleef enkele minuten bewegingloos zitten. Haar trek om te eten was verdwenen. Wanneer ze nu niet doorzette zou ze de komende tijd grondig de pest aan zichzelf hebben, besepte ze.

Haar lichaam schoot overeind. Ze schoof de stoel resoluut achteruit, stond op, liep terug naar de huiskamer en ging opnieuw voor de televisie staan. 'Ik wil dat je nu weggaat.'

Het uitblijven van een reactie deed haar stem verheffen toen ze de opmerking herhaalde. Ze keek hem gebiedend aan. Maarten kwam langzaam overeind en liep op haar af.

'Luister, ik ga weg. Maar niet nu,' sprak hij beheerst maar beslist. Vervolgens pakte haar bij haar schouders vast en schoof haar bij het scherm weg. Op het moment dat hij weer wilde gaan zitten bukte Adriënne zich naar het toestel, drukte op een knop en schakelde het uit.

'Jij gaat nu je boeltje pakken en vertrekt.'

'Wat wil je bereiken, Adriënne?'

'Dat je vertrekt.'

'Je weet dat ik wegga. Waarom uitgerekend nu onder de wedstrijd? Wat wil je bewijzen?'

'Ik hoef niets te bewijzen. Maar je gaat er nu uit. Je had al zes weken geleden eruit gemoeten.'

'Ik ga heus. Na de wedstrijd.'

'Nee, nu.'

'Wat ben jij een kutwijf.'

'Dat zal best. Maar je gaat nu.'

'Waar moet ik dan naar toe?'

'Is mijn probleem niet. Je hebt drie maanden de tijd gehad om iets te zoeken, maar je hebt totaal niets ondernomen.'

'Is dat je zoete wraak op het verleden?'

'Nee. Maar mijn geduld is op.'

'Ik ga, echt, meteen na de wedstrijd. We praten zo verder, we komen er wel uit.' Hij liep naar de televisie, drukte op de knop, nam de afstandsbediening van de tafel en zette het toestel weer aan. Het gejoel van het publiek in de Arena vulde opnieuw de huiskamer.

'Wij gaan nergens uitkomen. Jij gaat hier weg.'

Hij nam plaats in zijn stoel en hield daarbij de afstandsbediening in zijn handen vast.

'Echt, we praten zo.'

'We hebben geen relatie. Wij hoeven niet te praten.'

Hij zweeg en staaarde naar het scherm. Adriënne bleef staan en broedde op een ingeving. 'Nou, dan moet je het zelf maar weten.' Ze draaide zich om en liep naar de logeerkamer.